

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **T. A.**, zastoupeného JUDr. Matějem Šedivým, advokátem se sídlem Praha 1, Václavské náměstí 21, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 2. 4. 2020, č. j. 59 A 97/2019 – 32, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se p ř i z n á v á** odkladný účinek.

Odůvodnění:

[1] Rozsudkem specifikovaným v záhlaví Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci (dále jen „krajský soud“) zamítl žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 10. 2019, č. j. MV-116964-4/SO-2019. Tímto rozhodnutím bylo změněno usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 11. 6. 2019, č. j. OAM-35720-15/DP-2018, a to tak, že správní řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná (dále jen „OSVČ“), bylo podle § 169r odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zastaveno, neboť žalobce se na výzvu dle § 44a odst. 13 téhož zákona nedostavil ke zpracování údajů nezbytných pro vydání průkazu o povolení k pobytu.

[2] Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížností, do níž zahrnul též návrh na přiznání odkladného účinku této stížnosti ve smyslu § 107 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Svůj návrh stěžovatel odůvodnil v zásadě shodně se svým dřívějším návrhem na přiznání odkladného účinku jeho žalobě. Konkrétně uvedl, že nebude-li kasační stížnosti přiznán odkladný účinek a on tak bude nucen vycestovat do domovského státu, bude si muset vzhledem k obvyklé době trvání řízení o kasační stížnosti upravit svůj pobyt jiným způsobem, což pro něj znamená významné finanční a logistické náklady. Stěžovatel rovněž připomněl, že ve správním řízení byl úspěšný, neboť splnil podmínky pro vyhovění jeho žádosti, přičemž pobytové oprávnění

neobdržel pouze z důvodu řádného (ne)dostavení se k pořízení biometrických údajů. Dále uvedl, že při ztrátě práva na pobyt na území ČR by pozbyl též živnostenské oprávnění, čímž by přestal plnit účel požadovaného pobytu. V případě následného úspěchu kasační stížnosti by mu tak nemohl být pobyt prodloužen, neboť by neměl jak doložit, že plní jeho účel. Následné správní řízení by tak muselo vést k zamítavému rozhodnutí, v důsledku čehož by pro stěžovatele *de facto* nebyl rozdíl v tom, zda v řízení o kasační stížnosti uspěl či nikoli. Zdůraznil rovněž, že z příjmu, který mu plyne z území ČR, hraří životní náklady své rodiny, tj. manželky a tří nezletilých dětí. Ztráta možnosti si daný příjem zaopatřit je proto dle jeho názoru hrubě neúměrná tomu, že jedinou výhradou vůči jeho žádosti bylo včasné nedostavení se ke shora zmiňovanému úkonu, přičemž dodal, že navíc po celou dobu svého pobývání v ČR řádně plnil veškeré své pobytové povinnosti.

[3] Závěrem svého podání stěžovatel připomněl, že jeho návrhu na přiznání odkladného účinku vyhověl ve vztahu k žalobě již krajský soud usnesením ze dne 25. 11. 2019, č. j. 59 A 97/2019 – 21. Nad rámec řečeného pak doplnil, že za současné bezpečnostní situace týkající se šíření virového onemocnění, vnímá jakékoliv cestování jako přímé ohrožení svého zdraví. Trvání na jeho vycestování by tak s sebou dle názoru stěžovatele neslo riziko, že se nakazí, což se s ohledem na současná karanténní opatření jeví jako jeho diskriminace, které lze předejít přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti.

[4] Žalovaná ve svém vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nejprve při zdůraznění mimořádnosti institutu odkladného účinku uvedla, že jej nelze ze strany cizince uplatňovat paušálně na případy, kdy má opustit území České republiky. Tím spíše, že dle českého právního řádu cizinec nemá právo na pobyt na jejím území. V této souvislosti žalovaná odkázala na usnesení Městského soudu v Praze ze dne 2. 12. 2013, č. j. 3 A 120/2013 – 28, z něhož odcitovala závěr, dle kterého do soukromého a rodinného života cizince může fakticky zasáhnout až rozhodnutí bezprostředně vedoucí k nucenému opuštění země. Žalovaná dále zdůraznila, že přes deklarované zásadní vazby stěžovatele na území ČR, není nijak vyvrácena nutnost upřednostnit veřejný zájem. Ochrana práv stěžovatele je nadto zajištěna prostřednictvím právního zástupce. Dodala, že jeho právo na účast při projednávání kasační stížnosti lze rovněž realizovat na základě víza k pobytu do 90 dnů dle nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009, o kodexu Společenství o vízech (vízový kodex). Ze všech shora uvedených důvodů žalovaná navrhla, aby Nejvyšší správní soud žádosti stěžovatele o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyhověl.

[5] Podle § 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se přitom užije přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[6] Po posouzení návrhu stěžovatele a všech souvisejících skutečností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky plynoucí z § 73 odst. 2 s. ř. s. byly v posuzovaném případě naplněny. Současně neshledal, že by zde byly dány jakékoli skutečnosti zřetele

pokračování

hodné, které by přiznání odkladného účinku kasační stížnosti bránily. V této souvislosti zdejší soud rovněž zohlednil, že v souladu s tvrzením stěžovatele přiznal krajský soud usnesením ze dne 25. 11. 2019, č. j. 59 A 97/2019 – 21, odkladný účinek jeho žalobě. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti stěžovatele tak bude zachována *kontinuita* suspenzivního efektu soudního přezkumu vůči rozhodnutí žalované.

[7] Ze skutečností uváděných stěžovatelem v návrhu na přiznání odkladného účinku má Nejvyšší správní soud za zřejmé, že nevyhovění jeho žádosti by zapříčinilo citelnou újmu na právech a oprávněných zájmech stěžovatele, neboť by v konečném důsledku vedlo k jeho povinnosti opustit území ČR. S tímto důsledkem by pak nepochybně byla spojena též ztráta příjmů, které stěžovateli plynou z jeho podnikání, za jehož účelem měl pobyt dosud povolen, respektive, v souvislosti s nímž žádá o prodloužení svého pobytového oprávnění. Současně nelze mít za to, že by přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti mohla vzniknout újma třetím osobám. Žalobou napadené rozhodnutí se ve své podstatě dotýká pouze stěžovatele, případně osob, které mají zájem na tom, aby území České republiky neopustil, tj. manželky a dětí stěžovatele, jejichž životní náklady má stěžovatel hradit právě z příjmů, kterému mu plynou z jeho podnikání na území ČR. Z uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že v případě nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti by stěžovateli hrozila nepoměrně větší újma, než jaká jeho přiznáním může vzniknout jiným osobám.

[8] Nejvyšší správní soud proto přistoupil k posouzení poslední z podmínek stanovených § 73 odst. 2 s. ř. s. pro přiznání odkladného účinku, tj. k zodpovězení otázky, zda by vyhovění návrhu stěžovatele nebylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Rovněž v tomto bodě však dospěl k závěru, že z okolností projednávaného případu nelze dovodit, že by přiznání odkladného účinku kasační stížnosti mohlo vést k závažnému porušení veřejného zájmu. Ve shodě s usnesením krajského soudu č. j. 59 A 97/2019 – 21, jímž přiznal odkladný účinek žalobě, je navíc na podporu uvedeného závěru možné připomenout, že samotné správní orgány shledaly, že stěžovatel podmínky pro prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání splňuje. Jediným důvodem jeho neúspěchu bylo, že se na výzvu správního orgánu I. stupně nedostavil ke zpracování údajů nezbytných pro vydání průkazu o povolení k pobytu. Stěžovatele proto nelze nahlížet jako osobu, jejíž další pobyt na území ČR do doby skončení řízení o kasační stížnosti by měl představovat jakékoli riziko. I poslední z podmínek pro vyhovění žádosti stěžovatele je tedy naplněna.

[9] Ze všech shora uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud rozhodl dle § 107 s. ř. s., ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s., tak, že kasační stížnosti stěžovatele přiznal odkladný účinek.

[10] Zároveň soud připomíná, že podle § 73 odst. 3 s. ř. s. „se přiznáním odkladného účinku pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí“. Do skončení řízení před Nejvyšším správním soudem se tak pozastavují nejen veškeré účinky napadeného rozsudku krajského soudu, ale vzhledem k tomu, že žalobě stěžovatele proti rozhodnutí žalované byl taktéž přiznán odkladný účinek (viz výše), do meritorního

rozhodnutí o samotné kasační stížnosti se obnovuje i odkladný účinek žaloby proti rozhodnutí žalované.

[11] Na závěr Nejvyšší správní soud dodává, že přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti žádným způsobem nepředjímá meritorní rozhodnutí ve věci (viz usnesení zdejšího soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76, publ. pod č. 1072/2007 Sb. NSS).

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 13. května 2020

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu